

Незвичайні пригоди горобчика Чиріка

Автор:

Володимир Кривенко

Незвичайні пригоди горобчика Чиріка

Володимир Кривенко

Незвичайні захоплюючі пригоди маленького горобчика Чиріка та його друзів не залишать байдужими як маленьких читачів, так і їх батьків.

Володимир Кривенко

Незвичайні пригоди горобчика Чиріка

Частина перша

Народження

Якось навесні, в одному густому-прегустому лісі в теплому-претеплому гніздечку народився малесенький горобчик. Він виліз з тісної шкаралупи, подивився широко розплющеними очима на навколишній світ, на тата з мамою і дзвінко сказав:

– Чирік!

– Ой! Це він привітався з нами, зраділа мама-горобчиха Чирка.

– Яке чемне гороб'ятко! Погодився тато-горобець Чир. А давай так і назвемо його, як він сам сказав – Чирік. Але ж, ти подивись, яке чудо! У всіх горобців діточки на світ з'являються з заплющеними очима і пищать, а не чирікають! А цей, ще в шкаралупі обігнав своїх ровесників в розвитку! Що ж воно далі буде?

– Подивимось, – сказала мама Чирка. – Головне, хай росте здоровим і розумним!

Дядько Михайло

Так і став молоденький горобчик Чиріком, Тато з мамою дуже піклувались за синочка. Дідусь, старий мудрий Чик з бабусею Чикинею теж, раз у раз, приносили онучку щось смачненьке і Чирік швидко зміцнів і навчивсь літати. Тепер Чирік вільно пурхав по лісу, а оскільки він був чемним і допитливим горобчиком, у нього з'явилися перші друзі. А найпершим став, як не дивно, ведмідь дядько Михайло, барліг якого знаходився під коріннями вивороченої буревієм сосни, якраз під гніздечком Чиріка. А сталося це так: бавився якомсь Чирік з друзями-однолітками в заростях дикої малини, коли почув сопіння, бурмотіння і голосні зойки.

– Що сталося, хто там так стогне? Не бійся, засміялись друзі-горобчики, це твій сусід Михайло. Він ласував малиною і наколовся на голки акації. От і стогне. Летімо, посміємось з нього! Горобці полетіли до дядька Михайла, розсілись на гілках акації і стали насміхатись з ведмедя.

– Такий великий і такий дурний! Ми, от, сидимо в гілках і не наколюємося, на голки, бо ми розумні, а ти дядько Михайле, дурний, дурний, дурний!!!

– Як вам не соромно, – розгнівався Чирік, – йому ж боляче, а ви смієтесь!

Підлетів Чирік ближче і побачив, що в спині дядька Михайла стирчить здоровенна голка акації, а дядько Михайло ніяк не може дістати її своїми лапами. Сів Чирік на спину дядька Михайла, схопив дзьобиком колючку, потяг щосили і вирвав її з ведмежої спини. Заревів від різкого болю дядько Михайло, озирнувся і

побачив Чиріка з закривавленою колючкою в дзьобику.

- Ти що оце виробляєш жовторотику? Нащо мене голками штрикаєш?

- Пробачте дядьку Михайле, я не штрикаю, навпаки, я витяг цю колючку з вашої спини, бо вам дуже боляче було!

- А й справді, - промовив дядько Михайло, поводячи могутніми плечима, - біль став вщухати і зараз вже майже не болить. А ти хто такий? Чи не той горобчик, що нещодавно народився в гніздечку над моїм барлогом?

- Так, це я, дядьку Михайле, - сказав Чирік, - вибачте, що я зробив вам боляче, це від невміння, бо ще ніколи ні з кого голок не витягав...

- Пусте, - сказав дядько Михайло, - ти мене вилікував, а за це я пропоную тобі свою дружбу. Якщо хтось образить тебе, або, якщо, виникнуть якісь проблеми, - кажи мені, розберемося! Поможу, чим зможу, бо ми ж тепер друзі!

Отак потоваришував маленький горобчик Чирік з великим рудим ведмедем дядьком Михайлом.

Їжачок Колючка

За кілька днів трапилась ще одна пригода. Сидів собі Чирік на гіллячці, відпочивав, бо літав далеко-далеко, аж до лісового озера і втомився. Сидить Чирік і спостерігає; виліз погрітися зі своєї холодної нірки їжачок Колючка, ліг на спинку, підставив черевце сонечку і задрімав. В кущах щось зашелестіло. Бачить Чирік, повзе по зеленій траві до їжачка Рудий Лис, от-от стрибне і вхопить сплячого їжачка за беззахисний живіт. Впав тоді Чирік, як той камінець, на їжачка буцнув його обома ніжками в м'який сірий живіт і миттю злетів вгору. Їжачок, з несподіванки, скрутився клубочком, а Лис, що вже не зміг спинити свого стрибка, лише подряпав іжаковими голками свою морду. Затявкав з болю Лис і чкурнув в кущі. Довго б лежав, скрутившись в колючу кулю Їжачок, але Чирік, впевнившись, що небезпека минула, підлетів до нього і промовив:

– Розгортайся, друже Їжачок!

– А як же, зараз! Знайшов дурного! – Пробурмотів з-під настовбурчених голок їжачок. – Тобі з першого разу не вдалося мене за живіт схопити, то тепер і поготів, не вдасться!

– Мені? – розсміявся Чирік. – Та якби не я, то Рудий Лис давно б вже пообідав тобою. Ти пригрівся на сонечку і міцно спав, так що вибач, не було часу ввічливо будити тебе.

– То ти врятував мене від зубів Рудого Лиса? – розгортаючись запитав їжачок Колючка. – Чим я можу віддячити тобі за порятунок?

– А не спи більше черевцем догори! – засміявся Чирік, та й полетів додому.

Білі Мухи

Після того випадку пройшов деякий час і Чирік став помічати, якісь дивні зміни в лісі; листячко стало міняти свій колір на жовтий та бурий. Ранки стали прохолодними, птахів стало помітно менше, дядько Михайло наносив у свій барліг сухого сіна і кілька днів вовтузився там, роблячи собі м'яку перину. Запитав Чирік дядька Михайла:

– А нащо ви, дядько Михайле, таку теплу постіль робите?

– Так зима ж скоро, – пробурмотів дядько Михайло, – треба раніш спати вкладатися, поки Білі Мухи не налетіли.

Здивувався Чирік – дядько Михайло такий великий та дужий, а якихось мух боїться... Запитати дядька Михайла про тих страшних мух Чирік не наважився, а вирішив довідатись про них у дідуся Чика.

Зраділи дідусь і бабуся онукові; гасає всенький день по лісові з друзями, але й нас, стареньких, не забуває! Кинулись вони пригощати онучка самим найсмачнішим, що у них було, але Чирік від всього відмовився і сказав:

- Дідусю, я до тебе у справі - розкажи мені про Білих Мух яких, навіть, дядько Михайло боїться. Вони що, такі несмачні, чи кусаються-колються, як ті голки акації?

- Так, онучку, - сказав дідусь, - вони і несмачні і кусаються люто бо дуже-дуже холодні. Вони обтрушують всі листочки з дерев, заганяють всіх смачненьких жучків-черв'ячків в недоступні для нас укриття, крім того, ми змушені будемо переселитися в село, поближче до людей. Там можна знайти теплий закуток. Люди в селах та містах влаштовують для нас годівнички, щоб ми взимку не пропали з голоду та холоду.

- Ой! - перелякано цвірінькнув Чирік. - Я не хочу зими! Я хочу, щоб завжди було тепло!

- А хто ж хоче мерзнути та голодувати, - посміхнувся дідусь Чик.

- Так вже заведено, - похитала головою бабуся Чикиня. - Тільки ластівки та великі птахи відлітають у Вирій, великі водоплаваючі птахи взимку не можуть тут прогостувати бо вода стає твердою, мов той камінь, а ластівки харчуються лише в повітрі, а взимку в повітрі лише люті, холодні, Білі Мухи...

- А що таке Вирій? Запитав Чирік.

- Вирій, - замріяно мовив дідусь Чик, - то такий край, де завжди тепло і багато-пребагато смачної їжі.

- То летімо й ми туди! - вигукнув в захваті Чирік. - Чим ми гірші за ластівок?

- Ми, онучку, не гірші, ми - інші. Летіти туди дуже-дуже далеко, та ще й через велику-превелику воду, що зветься морем, де ні присісти ні перепочити. Ластівки, он, все літо, не присідаючи, у небі кружляли, а ми лише з кущика на кущик пурхали... Де ж нам море перелетіти?

- Дідусь твій в молодості теж у Вирій поспробував злітати, - посміхнулась бабуся Чикиня.

– Молодий, завзятий був, але дурний, – сумно похитав головою дідусь Чик. – Ледве не загинув!

Похнюпивши дзьобика випурхнув Чирік з дідусевого гніздечка та й полетів додому. Втім, додому йому теж не хотілося, сів він на гіллячку біля барлогу і тут в його маленькій голівці сяйнула думка;

Порада дядька Михайла

– Дядьку Михайле! Дядьку Михайле!!! – Зацвірінькав Чирік. З барлогу почулося гучне сопіння і дядько Михайло визирнув з своєї домівки.

– Чого галасуєш, малий? Е-е-е, я бачу, ти дуже засмучений, що сталося? Чим я можу допомогти? Кажи, не соромся, ми ж друзі!

– Та, дядько Михайле, я чув що скоро Білі Мухи прилетять, а кажуть, вони холодні і злі, я їх боюся!

– Чим же я можу цьому зарадити? Ще нікому не вдавалось відвести цю біду.

– Дядьку Михайле, а ви плавати вмієте?

– Плавати? Та трохи вмію. Наше лісове озеро вільно перепливаю. А чому ти питаєш?

– Дядьку Михайле, а давайте втечемо від Білих Мух! Я чув, є такий край, куди Білі Мухи не долітають і там завжди тепло! Зветься той край Вирій. Але щоб до Вирію дістатись треба велике-превелике озеро переплисти.

– Знаю, Чирік, знаю, мені про той край, що зветься Вирієм, Мудра Сова, яюсь, розповідала. Але ж туди дуже, дуже далеко. А на шляху туди величезне озеро, що Морем зветься, а вода в ньому і гірка і солоня і пити її не можна і переплисти неможливо. Я звик від Білих Мух в барлозі ховатися. Хочеш, разом у мене сховаємося. А прокинемось – вже тепло, весна на дворі.

– Ні, дядько Михайло, я не зможу стільки спати! Та й їсти щось треба, я як їсти у темряві вашого барлогу? А може мені з мудрою Совою порадитись?

– Слушна думка! Тільки вдень вона спить, а вночі сплю я... Може до Їжачка Колючки звернись, він ввечері прокидається, вночі на полювання виходить, та й з мудрою Совою, здається, дружить. Чирік так зрадів несподіваній можливості почути щось нове про Вирій, що мерщій пурхнув з гіллячки, збираючись летіти до Їжачка.

– Стій! Ти куди? – закричав дядько Михайло. – Він же зараз найсолодші сни бачить, а ти його будити збираєшся! Та й мені за пораду забув подякувати...

– Ой дядьку Михайле, вибачте, – знітився Чирік, – я так зрадів, що не подумав...

– Оце погано, друже, – посміхнувся дядько Михайло. – Перед тим, як щось збираєшся робити, завжди слід подумати... А тепер дивись, бачиш он ту кремезну ялину? Як тільки сонечко сяде на її верхів'я, можеш летіти до Їжачка.

– Дякую, дякую, дядьку Михайле, я все зрозумів, буду чекати.

Ох, як нелегко було чекати! Сонечко наче зовсім не збиралось сідати на ялину. Зазвичай дні пролітали занадто швидко; тільки-но прокинувся політав-погрався з друзями, а вже мама додому кличе – час вкладатися спати... А сьогодні сонечко майже не рухається!

Побачив дядько Михайло як Чирік нудьгує і вирішив його роботою від очікування відволікти.

– Поможи мені, будь ласка, подушку з м'якенької травки зробити, бо у мене он які лапи грубі, ніяк м'якенькі стеблинки вибрати не можу.

– З великим задоволенням! – цвірінкнув Чирік і заходився робити подушку дядькові Михайлу.

Він так захопився роботою, що ледь не прогавив час летіти до Їжачка.

– Бачиш, друже, за роботою і час спливає непомітно, – хитро примружившись, сказав дядько Михайло. – Дякую тобі за м'якеньку подушечку, а тепер лети! Хай тобі щастить!

– Дякую, дядьку Михайле! – цвірінкнув Чирік і помчав чимдуж до Їжачка. На щастя, будити Їжачка не довелось. Він вже сидів на порозі своєї хатинки і ладнався йти на полювання. Побачивши Чиріка, Їжачок неабияк стривожився.

– Що сталося, друже Чиріку? Ти такий заклопотаний! Може потрібна моя допомога?

– Так, друже Їжачку, дуже потрібна! Ти можеш познайомити мене з Мудрою Совою?

– Так, звичайно можу, але вона ще спить. Вона, десь, лише опівночі на полювання рушає.

– В тому-то і проблема, що вночі я нічого не бачу! Я можу, лише, коли починає сутеніти, або рано-вранці!

– Дійсно – проблема, – задумливо мовив Їжачок. – А давай зробимо так: я зустрінусь з Мудрою Совою вночі і попрошу її щоб вранці трохи зачекала лягати спати, а ти рано-вранці прилетиш до старого дуба на узліссі, я там тебе з нею і познайомлю. Тільки не проспи, бо Мудра Сова розгнівається і я більше не зможу її ще раз умовити.

– Дякую тобі, друже Їжачок, – чемно вклонився Чирік і полетів до свого гніздечка.

Мудра Сова

Тато і мама, зазвичай, прокидалися дуже рано, і Чирік попросив їх обов'язково розбудити його ще до схід сонця. Тато з мамою дуже здивувалися, але подумавши, що Чирік, нарешті вирішив перевірити дідусеві наставляння: – «ранній пташці – найсмачніший черв'ячок», і погодились.

Збентежений майбутньою зустріччю з Мудрою Совою, Чирік майже не спав всю ніч, а тому випурхнув з гніздечка, коли батьки його ще спали. На велике здивування Чиріка ні Їжачка, ні Мудрої Сови біля старого дуба не було...

– Невже, таки, проспав? – з жахом подумав Чирік. – Тепер Мудра Сова нізащо не схоче розмовляти зі мною!!! Чирік з розпачу мало не заплакав, але, раптом, почувся м'який шелест могутніх крил і на ганок дупла сіла Мудра Сова. Пильно подивившись великими жовтими очима на переляканого горобчика, Мудра Сова промовила:

– Так оце ти і є той самий Чирік, який хотів зі мною про щось порадитись?

– Я, д-дядько М-м-михайло п-п-порадив, щоб я, а Ї-і-ж-жачок, щоб у В-в-вирій якось... Почав тремтячим з переляку голосом бідний горобчик.

– Стривай, стривай, – зупинила його Мудра Сова. – Так я нічого не зрозумію. Ти весь тремтиш. Мій друг Їжачок розповідав, що ти хоробрий хлопчик, отже тремтиш не від страху, а від ранкового холоду. Заходь до моєї домівки, я пригощу тебе малиновим чаєм, ти зігрієшся і все мені до пуття розкажеш.

І справді, скоро, відігрівшись і заспокоївшись, Чирік зміг спокійно розказати Мудрій Сові і про дядька Михайла, і про Білих Мух, і про Їжачка, і про дідуся, як він самотужки хотів у Вирій злітати і ледь не загинув.

– Я так зрозуміла, – промовила Мудра Сова, – що ти шукаєш того, хто допоміг би тобі до Вирію дістатись?

– Так, так, пані Мудра Сова! Допоможіть, будь ласка! Бо он, навіть, ластівки літають, а чому нам, горобцям, зась?

– Дійсно, несправедливо, – посміхнулась Мудра Сова. – Є у мене одна думка, але спочатку у мене до тебе два питання; по-перше – чи відпустять тебе тато з мамою, і по-друге – чи не побоїшся ти важкої, небезпечної подорожі, і чи не відмовишся від своєї мети в останню мить?

– Ні, ні, пані Мудра Сова, я не побоююсь и не відмовлюсь! А тато з мамою... Ну батька я сам умовлю, а маму, сподіваюсь, дідусь умовить.

– Добре, тоді лети додому, виріши питання з батьками, а завтра вранці, як сьогодні, прилітай до мене знову і, якщо батьки тебе відпустять, я розкажу тобі, як діяти далі.

Чирік чемно подякував Мудрій Сові і мерщій полетів, спочатку, до дідуся з бабусяю.

«Якщо не мати надійної дідової підтримки, то не варто, взагалі, з батьками розмову розпочинати» – думав Чирік, підлітаючи до дідового гнізда.

– Ну що, шибенику, знайшов найсмачнішого ранішнього черв'ячка? – привітав його дідусь.

– Знайшов, дідусю! Лети за мною, покажу! – (Чирік хотів поговорити з дідусем наодинці, щоб бабуся, бува, не заборонила дідусеві втручатися в сімейні справи синочка Чира.)

Відлетівши недалечко від гніздечка, Чирік з дідусем присіли на кущик.

– То де ж твій черв'ячок? – спитав дідусь.

– Вибач, дідусю, нема ніякого черв'ячка, просто мені, вкрай необхідна твоя підтримка, і я хотів про це поговорити з тобою на самоті. – Ти пам'ятаєш, дідусю, як ти розповідав про свою невдалу спробу мандрівки до Вирію?

– А як же! Що поробиш, не здійснилась моя мета.

– А це, дідусю, тому, що ти діяв самотужки, без мудрої поради!

– Тобто? – здивувався дідусь. – У кого ж це я мав шукати мудрої поради?

– У друзів! Вони й вивели мене на того, хто може мені допомогти здійснити нашу з тобою мрію! Але для того мені треба мати дозвіл моїх найближчих родичів, тобто батьків, і твій з бабусяю. Я певен, умовити моїх батьків зможеш лише ти... І Чирік детально розповів дідусеві про все, аж до малинового чаю і обіцянку Мудрої Сови.

– Он воно що! – Задумливо похитав головою дідусь. – А що саме пропонує Мудра Сова, вона скаже лише після того, як ти отримаєш дозвіл?

– Так.

– Але дозвіл на що? В чому я маю переконати твоїх батьків? Ми от що зробимо: завтра полетимо до Мудрої Сови вдвох. Я скажу їй, що обіцяю тобі дозвіл і підтримку, коли визнаю, що саме хоче запропонувати Мудра Сова.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tellnovel.com/krivenko_volodimir/nezvichayn-prigodi-gorobchika-chir-ka

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)